

Skildringerne er virkelighedstro, og Bøgerne er udstyrede med nydelige Smaabilleder.

Vidua: Gamle Jomfruer. (Jydsk Forlagsforretning). Bogen indeholder 6 kønne, forstaaende Skildringer af de saakaldte „gamle Jomfruer“. Forfatteren har — uden Sentimentalitet — skildret saadanne Kvinders Liv, som uden egen Skyld er kommet bort fra deres første Kald, Hustruens og Moderens, og som har forstaaet at tage andre Opgaver op, hvorved ogsaa deres Liv er blevet et Led af det store Samfund, et Led, som har haft Betydning for andre og været baade til Nytte og Glæde. Bogen vil læses med Fornøjelse og Udbytte, baade af gamle og unge Jomfruer.

Anna Baadsgaard; Skyer med Sølvrande. (Milos Forlag). De tre Fortællinger er kønne og fælte — kun lidt for stærk træder Tendensen frem — særlig i de to sidste, hvoraf „Hans lille Kæreste“ giver en Skildring af en ung Pige, som igennem Modgang faar lært, at hun først maa tilegne sig en virkelig Personlighed igennem et alvorligt Arbejde, før hun kan blive en ret Hustru for den Mand, hun elsker, og den anden: „I Taage og Stjerneskår“, hvori en Hustru i misforstaaet Renhedsfordring til sin Mand først gennem en stor Sorg lærer at tilgive, hvor der for Alvor bedes om Tilgivelse.

Kritik og Antikritik.

Det er jo ingen ualmindelig Anskuelse blandt Forfattere, at Anmelderne er nogle ganske uvidende Skabninger, som slet ikke har Forstand paa det, de skriver om, men alligevel er utrolig vigtige. Psykologisk set er dette ret forklarligt. Naar en Mand har anvendt maaske Aar paa en Bog, kan det ærgre ham, at en Anmelder i Løbet af en halv Spalte kan eftervise adskillige Fejl. Nogle Forfattere indføre straks Rettelserne i deres Eksemplar og benytte dem ved næste Udgave; ja, der er dem, der sende Anmelderen en Takskrivelse. Des værre hører Hr. A. Andersen ikke til disse sidste, som nedenstaaende Genmæle fra ham viser.

„Den her i Tidsskriftets Januarhæfte under Mærket „M“ optagne Anmeldelse af min Bog „Danske Forfatterinder i det nittende Hundredaar“ indeholder ikke blot nogle Unøjagtigheder og Misforstaaelser, men er helt igennem af en saa overfladisk Art, at jeg for selve Sagens Skyld ikke kan undlade at imødegaa den, saa meget mere, som den stiller mig i et fuldstændig falsk Lys lige over for enhver, som ikke har læst mit Arbejde.

For det første mener „M“, at det ikke er rigtigt, naar jeg i Forordet siger, at „min Bog har ingen Forgænger“, og Anm. minder mig om et Værk, som ikke bør glemmes, nemlig Schönau's „Lærde Fruentimmer“ fra Aar 1753. Det er mig saare vel bekendt, og man kunde med lige saa stor Ret anføre Thura's „Gymnæceum Daniæ litteratum“ o. mg. fl., naar man vil nævne, hvad der er skrevet om svundne Seklers Forfatterinder. Men hvad vedkommer disse Værker mit Arbejde om Forfatterinder i det nittende Hundredaar? Kun om dette Emne har jeg skrevet, og her er jeg fremdeles — ubestridelig — den første. Den ærede